

PHẦN 3

Căn phòng rộng lớn nhưng vẫn thấy chật chội khi có một khối lượng lớn những người tham dự. Dạ Lan ngồi cạnh bên mẹ của Quốc Việt. Minh Huy và Quốc Việt vào trong để chuẩn bị báo cáo trước hội đồng kiểm duyệt.

Dạ Lan đưa mắt nhìn mọi người ở đây ai cũng nghiêm nghị sang trọng, trí thức. Cô chợt thấy mình nhỏ nhoi trước họ làm sao. Cô không dám nói một điều gì, cô không hề nhận thấy đôi mắt của mẹ Quốc Việt. Cứ gấn chặt lấy cô, cho đến một lúc, cô quay lại nhìn và bắt gặp ánh mắt ấy của bà. Cũng là những gì khi diễn tả trong ánh mắt ấy. Cô chợt nhớ tới lời Huy và tự hỏi mình. Chẳng hiểu Quốc Việt có nói điều gì với mẹ anh ấy không? Sao bà lại nhìn cô đăm đăm như vậy?

Bà mỉm cười hỏi:

- Con từ Đà Lạt vào đây lâu chưa vậy, Dạ Lan?

- Dạ, cũng được hơn một tháng rồi bác. ạ. Anh Minh Huy bị tai nạn ở chân nên vào đến đây con chưa đến thăm bác.

Bà gật đầu, ở bà có một đôi mắt thật buồn, thật lạ làm cho người đối diện cứ phải tự hỏi mình tại sao như thế. Bà gật đầu, cái gật đầu như muốn nói bà hiểu và không để tâm đến điều đó vậy.

- Bác biết Dạ Lan ạ. Năm nay con bao nhiêu tuổi rồi vậy?

- Dạ. Con mười tám.

Gương mặt bà trở nên xa xăm. Dạ Lan có cảm giác như cô vừa đánh động một điều gì đó trong bà. Nhưng rồi bà lại nói:

- Ở Đà Lạt con ở đâu?

- Dạ. Con ở xa Đà Lạt khoảng hai cây số.

- Cái tên của cháu thật dễ thương lắm, đúng là một loài hoa đẹp.

- Dạ. Cái tên Dạ Lan của con gắn bó với xứ sương mù toàn là hoa mà bác Dạ Lan vui vẻ nói.

Bà im lặng, quá khứ lại ập về trong lòng bà. Dạ Lan quay nhìn về phía trước để nhìn những người bảo vệ cho luận án của mình. Còn bà, bà lại chìm trong một hồi ức nặng nề:

Một cuộc chiến tranh đã đi qua bao nhiêu năm vẫn không thể nào phai được với mọi người, chiến tranh thật là tàn khốc, đó là cái chết, nỗi đau đớn và những cuộc chia tay ngoài ý muốn của nhiều người.

Tiếng súng nổ, bom rơi, tiếng pháo chát chúa, những con người đập lên nhau để tìm một con đường sống.

Tiếng khóc la réo gọi của những trẻ lạc mẹ, của vợ lạc chồng, tiếng khóc xen lẫn vào nhau, cùng...tiếng súng, tiếng pháo, tiếng bom, làm thành một hợp âm mà suốt đời con người ta không tài nào quên được.

Trong một đêm hè hoảng loạn, bà đã thất lạc con, một đứa con gái bé bỏng của mình. Đứa bé bụ bẫm, dễ thương vừa mới tập nói. Bà không biết nó còn sống hay đã chết trong cái đêm hôm đó. Tuy vậy bà vẫn mong nó còn sống dù chẳng bao giờ bà tin rằng mình còn có nó. Mỗi đêm, mỗi ngày bà vẫn cầu nguyện mãi không thôi.

Chiến tranh không phải là của riêng ai và nó cũng chẳng chừa, một ai cả. Nó càng xéo lên cuộc sống yên bình và để lại những vết thương, những cái hố sâu hoắm đầy khủng khiếp của chiến tranh. Cũng cái ngày đó bà đã lạc mất đứa con gái bé bỏng của mình.

- Bác ơi...

Dạ Lan quay lại và ngạc nhiên khi nhìn thấy hai dòng nước mắt tuôn trên má bà. Dạ Lan chẳng hiểu sao bà khóc, cô bé khẽ giọng hỏi:

- Bác ơi ! Tại sao bác khóc.

Giọng nói nhẹ nhàng của Dạ Lan hỏi, bà Nhân chột tỉnh và đưa khăn vội chùi nước mắt. Bà lắc đầu nói:

- Ngày xưa, cô cũng đã từng ở Đà Lạt, cái tên Dạ Lan của con làm cho cô nhớ về quá khứ. Không sao cả, Quốc Việt tới lượt nó chưa con?

Dạ Lan cầm bàn tay già nua của bà trong đôi tay mềm mại của cô như muốn chia sẻ với bà những gì bà đang cảm nhận. Cô bé gật đầu:

Dạ. Đến phiên của hai anh nên con gọi bác đó. Bác nhìn đi...

Quá khứ dường như trôi thật xa, đôi mắt bà lấp lánh, nụ cười làm sáng rõ khuôn mặt của bà. Bà nói.

- Cả hai đứa nó đã lớn quá rồi. Vậy mà bác lúc nào cũng ngỡ như nó còn bé lắm.

Tiếng cười khúc khích làm như cô bé vừa phát hiện một điều gì đó. Cô bé triết lý:

- Với người mẹ nào cũng vậy bác ạ. Mẹ con luôn coi anh em con như hồi còn bốn năm tuổi.

Bà nhìn cái miệng của Dạ Lan và thấy thật là quen thuộc. Bà chẳng hiểu tại sao, ngay lần gặp đầu tiên bà đã thấy gần gũi với cô bé người Đà Lạt dễ thương này, có lẽ Dạ Lan cùng tuổi với con gái bà thì phải.

- Ba con làm gì vậy Dạ Lan?

- Dạ. Ba con đã mất từ lúc con mới sinh ra đời bác ạ. Mẹ con thì ở vậy nuôi hai anh em con ăn học. Mẹ con vừa hiền lại giỏi, thương tụi con lắm.

Dạ Lan ơi! Có người mẹ nào mà không thương con của mình? Với người mẹ con cái gần như là lẽ sống, trên cả những điều thiêng liêng.

Bà nắm bàn tay cô khẽ siết nhẹ:

- Con thương mẹ con lắm phải không, Dạ Lan?

Cô cười, bẽn lẽn nói:

- Con gái mà bác, con gần mẹ con nhiều hơn anh Minh Huy nữa. Có con, mẹ con đỡ vất vả mệt nhọc hơn.

Con gái là thế đấy bao giờ cũng gần với mẹ. Con gái dịu dàng dễ thông cảm với mẹ hơn. Thế mà bà chỉ còn một đứa con trai, bà đã mất đi đứa con gái bà yêu thương - Con gái của mẹ ơi! Con còn sống hay con đã chết?

Có tiếng vỗ tay hoan nghênh làm bà dứt lòng suy nghĩ, bà nhìn lên, thấy con trai bà cười tươi đầy tin tưởng.

Dạ Lan cũng cười, cô bé kéo tay bà ra ngoài khi hai người anh vừa kết thúc buổi luận án, tốt nghiệp của mình.

Dạ Lan liền nói:

- Đi bác, hai anh đang chờ bác và cháu mình đến chúc mừng họ đấy.

Dạ Lan thật thân thiện với bà Nhân. Bà theo bước chân cô, bà cũng nói cũng cười, vậy mà không hiểu sao quá khứ vẫn cứ lớn vồn trước mặt bà.

Minh Huy, Quốc Việt, hai anh thật tuyệt vời quá Dạ Lan chúc mừng hai anh nghen.

Minh Huy vội lên tiếng:

- Bác thấy hai đứa con giỏi chưa? Vậy mà bác cứ kêu hai đứa con làm được gì. Bây giờ có thưởng đi nhé. À, Dạ lan đâu rồi bác?

Dạ Lan đã đi đâu đó làm mọi người dáo dác tìm. Bà Nhân đảo mắt khắp nơi, cái quạ khư mất con, làm bà luôn sợ hãi.

Quốc Việt vội kêu lên:

- Thôi đừng tìm nữa, Dạ Lan đang điện thoại, có lẽ Dạ Lan đang điện về cho mẹ cô rồi.

Minh Huy khẽ cười thấy mình thật vô ý với lại Huy luôn luôn vô ý như thế mà, chẳng trách anh làm gì?

Bà Nhân khẽ nói:

- Con gái bao giờ cũng thế kim chỉ hơn con trai. Vậy mà con gái lại chịu đựng buồn phiền nhiều hơn đấy.

Hai thằng con trai chỉ biết cười không có ý kiến nữa, còn bà Nhân thì cứ dõi mắt theo Dạ Lan.

Dạ Lan trở lại, cô đến bên Huy nói:

- Em vừa điện về cho mẹ. Mẹ chúc mừng anh, bảo anh em mình về Đà Lạt mẹ sẽ đãi một châu. Nếu em đậu đại học, mẹ sẽ thưởng lớn hơn.

Đôi mắt bà Nhân như cứ nhìn chăm chăm vào cô bé. Bà ước sao Quốc Việt có thể yêu thương cô bé này.

- Hôm nay về nhà bác, bác sẽ đãi tụi con nghen - bà Nhân nói.

Cả ba cũng vỗ tay reo vui. Quốc Việt, Minh Huy, Dạ Lan không ai hiểu được điều bà vừa nghĩ đến.

Bà mỉm cười nhìn bọn trẻ đang vui vẻ nói chuyện luyên thuyên với nhau.

Dạ Lan là một cô bé đảm đang, có lẽ ngay từ bé cô đã phải thay mẹ lo việc nhà nên bây giờ mới vậy.

Bà Nhân rất hài lòng về cô bé và thầm mong cô là dâu của mình:

- Ở nhà chắc là con phải lo việc bếp núc nấu ăn hả Dạ Lan?

Cô bé gật đầu cười:

- Mẹ con buôn bán bận rộn lắm, còn anh Minh Huy thì ham chơi làm biếng hơn con, vì thế con phải thay mẹ lo việc nấu cơm cho gia đình. Với lại mẹ dạy, con gái phải biết việc nội trợ trong nhà mới tốt.

Bà nhìn đôi bàn tay thoăn thoắt trong việc nấu ăn trong bếp. Dạ Lan thản nhiên làm xem như đây là nhà của mình vậy.

Dạ lan nhìn bà hỏi:

- Bác chỉ có mỗi mình anh Quốc Việt thôi sao bác?

- Ừ, sau này bác không còn sinh được nữa, bác trai bị thương đã cướp mất đi của bác cái điều thiêng liêng đó. Hôm nay bác trai đi làm xa, bữa nào rảnh, con lại đây gặp bác trai. Cô tin bác trai sẽ thương con như bác đây thương con vậy.

Đôi mắt cô bé như muốn sẽ chia nỗi đau với bà. Là bà thấy đôi mắt Dạ Lan rất quen, thật gần gũi. Nó giống như chính con bà vậy.

Dạ Lan, em đang nói chuyện gì với mẹ anh vậy? Em không được nói xấu anh đó nhé.

Dạ Lan bật cười:

- Người gì lạ ghê, bộ anh hay làm điều xấu hay sao mà sợ đến như thế?

Quốc Việt ngẩn ra nhìn cô, anh vội quay sang mẹ mình nói:

- Đó mẹ thấy miệng lưỡi của Dạ Lan hay chưa, Minh Huy còn phải sợ huống gì con đây. Vậy mà mẹ thì cứ luôn miệng khen Dạ Lan là thật dễ thương.

Dạ Lan nhìn mẹ Quốc Việt gương mặt cô bé lúc này chột hồng lên. Mẹ Quốc Việt khẽ gật đầu:

- Bây giờ mẹ vẫn không thay đổi ý kiến, mấy đứa con bây giờ ghê lắm, không miệng lưỡi, mấy con qua mặt tụi nhỏ như chơi thôi. Dạ lan, con đừng hiền quá với tụi nó ghen.

- Dạ. Con nghe lời bác dạy.

Tại sao họ lại có vẻ thân tình như vậy? Những điều Minh Huy nói có liên quan gì đến điều này hay không? Không có lẽ là không, có lẽ bà nghĩ rằng cô là em của Minh Huy bạn với con trai của bà. Đương nhiên bà sẽ nghĩ rằng cô cũng là em của Quốc Việt thế thôi.

- Đừng ỷ thế rồi lên mặt nghe em nhỏ. Anh và Minh Huy đủ sức để trị em, không ai giúp em được đâu, cô bé ạ.

Liếc Quốc Việt một cái, Dạ Lan nhún vai nói:

- Đừng lên tiếng dọa dẫm, chẳng biết mèo nào cắn cỏ mèo nào đó ghen.

Quốc Việt bật cười thầm nghĩ bụng:

- Anh nào muốn ăn hiếp em đâu cô bé, anh thương yêu em rất nhiều em biết không. Anh những muốn dành cho em những gì tốt đẹp nhất mà anh có. Trái tim anh, khối óc anh luôn nghĩ về mỗi mình em thôi. Dạ Lan, chỉ có điều anh không thể nào gọi tên cho đúng những tình cảm của anh dành cho em – Anh chỉ muốn yêu thương em thôi.

Em không biết những điều này phải không Dạ Lan? Với trái tim em có lẽ chưa hề có một vết bụi nào. Ngày nào đó, anh sẽ nói cho em nghe những điều mà hôm nay anh đang nghĩ. Hẳn khi ấy em sẽ vô cùng ngạc nhiên phải không em?

Em có biết mẹ anh nói gì về em không. Mẹ bảo rằng - Một cô bé vô cùng dễ thương. Mẹ muốn có một người con dâu như em vậy - Anh nghĩ điều đó thật là mới mẻ đối với anh, dù anh biết rằng anh rất yêu em. Nhưng rồi thời gian sẽ làm nốt mọi thứ còn lại - Ngày đó anh có thể gọi tên được tình cảm của mình và anh sẽ vĩnh viễn có em. Anh tin là như vậy.

- Quốc Việt! Con đang nghĩ cái gì mà ngẩn người ra như thế?

Dạ Lan thì cảm cúi làm một việc gì đó với món ăn của mình. Quốc Việt đưa một ngón tay lên thì thầm.

- A, con đang nghĩ đến cái điều mà mẹ đã từng nghĩ thôi. Lúc nào đó con sẽ nói cho mẹ nghe nhiều mẹ nhé.

Anh bật cười rồi biến đi nhanh, bà Nhân cũng mỉm cười một mình. Duy chỉ có Dạ Lan chẳng hề nghĩ tới điều gì cả, cô cứ vô tư làm công việc của mình - Minh Huy ngồi bên trong cửa sổ, tỉ mỉ nhìn ra ngoài trời. Vườn nhà Việt rất đẹp. Đầu óc anh đang nghĩ nhiều điều, thế là cuối cùng anh cũng đã tốt nghiệp. Anh đang rất hạnh phúc, niềm hạnh phúc làm cho anh ngất ngây.

Bây giờ anh ước gì mình được chạy quanh đồi núi, bờ Xuân Hương ở Đà Lạt, quê hương anh và hét to lên - Tôi là người sung sướng nhất.

Một cái vỗ vai thật mạnh làm cho Minh Huy giật mình. Anh quay lại hỏi:

- Chuyện gì thế?

Quốc Việt ngồi bên bạn, nghiêng đầu cười:

- Có chuyện gì vậy? Chưa bao giờ mình thấy cậu suy tư như thế Cậu đang nghĩ gì thế, Minh Huy?

Minh Huy nhún vai:

- Con người mà Việt bảo đừng suy nghĩ thì cũng quá đáng. Nhưng Huy chẳng nghĩ về ai hết, mình đang hạnh phúc và muốn được chạy rong trên quê nhà Đà Lạt của mình, để hét lên với trời đất bảo rằng mình đang rất hạnh phúc.

Quốc Việt ngạc nhiên, chưa bao giờ anh thấy Minh Huy thế cả. Chẳng lẽ đây là một phần nội tâm trong cuộc sống của Huy! Hay nói đúng hơn đó là con người thật của Minh Huy?

Không hẳn thế đâu, bởi Quốc Việt chơi với Minh Huy lâu thật lâu, có lẽ khi tốt nghiệp, một điều trọng đại đến, chính nó làm thay đổi con người của nó?

Tao cũng thấy mình hạnh phúc, nhưng lúc đó tao nghĩ về một điều khác rất mới mẻ với tao.

Minh Huy mở to mắt nhìn Quốc Việt rồi đoán:

- Liên quan đến một người khác, phải không?

- Tất nhiên rồi.

- Người đó cũng rất quen thuộc.

- Có thể?

- Tại sao là có thể?

Quốc Việt nghiêm mặt nói:

- Bởi vì điều đó chỉ nghiêng về một phía riêng tao mà thôi.

Minh Huy gật gật đầu. Tình cảm dành riêng cho đứa em gái trong anh buộc anh phải nói ra ý kiến của mình.

- Chỉ có một điều tao cần nhắc cậu, cô bé hãy còn nhỏ lắm - Còn một quãng đời chông gai phía trước, còn cả những việc làm nghiêm túc phía trước nữa.

Quốc Việt bật cười nhìn thẳng bạn thân của mình:

- Tao là bạn của mày mà, tao hiểu hết những điều mày bận tâm, bởi thật sự tao cũng lo cho cô bé những điều mày vừa nói. Mày đừng lo, tao biết chờ đợi mà, đúng không? Rồi một ngày nào đó cô bé lớn lên, thế nhưng ngay bây giờ, tao li muốn cô bé chỉ có riêng tao mà thôi.

Minh Huy vỗ vai bạn:

- Điều này tao đã biết từ lâu. Nhưng như thế thì ích kỷ quá, cô bé có một cái tính rất kỳ cục, khi thấy mình bị mất tự do, cô bé sẽ vùng vẫy để thoát ra đây.

Quốc Việt cắn môi suy ngẫm. Một lúc lâu anh thở dài:

- Được rồi, tao sẽ cố để cho cô bé tự đặt mình vào chiếc lồng mà tao đặt sẵn cho cô ấy.

Huy vẫn lắc đầu:

- Đừng nghĩ như thế Quốc Việt, hãy cứ để cho cô bé tự do như một con chim nhỏ trong vùng trời của mình. Rồi ở đó, cô bé sẽ nhìn nhận ra nhiều điều. Đừng tạo một cái lồng cho cô bé, cô bé sẽ thấy ngọt ngào.

Quốc Việt gật đầu:

- Cậu đừng lo Minh Huy, mình sẽ tạo ra cái lồng hạnh phúc đến nỗi cô bé sẽ tự nguyện, một cách hết sức hạnh phúc.

Cả hai lặng lẽ nhìn ra ngoài, mỗi người đuổi theo ý nghĩ riêng của mình mà chỉ có một điểm chung là Dạ Lan.

- Có chuyện gì mà hai anh ngồi im như phỗng vậy?

Nghe tiếng Dạ Lan hỏi, họ quay đầu lại Minh Huy nháy mắt trêu:

- Dạ Lan này, có phải em đang muốn tỏ cho người ta biết con gái Đà Lạt rất khéo không đó?

Dạ Lan lắc đầu, cô bé nói:

- Cần gì phải chứng minh, người ta tự nhận biết mà anh Huy!

Quốc Việt cứ mãi ngắm nhìn cô bé, khi Dạ Lan quay sang anh, Việt liền nói:

- Mẹ anh thật sự bị em mê hoặc rồi đó. Đến lúc anh cưới vợ chắc là phải tìm cho mình một cô vợ Đà Lạt thôi.

Cô bé vui vẻ hẳn lên, đưa ngón tay lên, cô ra vẻ bí mật:

- Yên chí đi, em sẽ tìm giúp cho anh một cô thật dễ thương.

Quốc Việt gật đầu ngay:

- Nhớ giữ lời hứa nghe chưa.

- Đương nhiên là em giúp anh tận tình mà.

Việt nheo mắt nói:

- Nhưng mà anh muốn một gái giống y như đây nghe.

- Rồi cũng được, một cô cỡ bằng dáng em chứ gì?

Việt nhìn cô mà vui vui trong dạ. Đừng ngây ngô như thế cô bé ơi. Cô bé không biết rằng anh đây chỉ muốn có em thôi.

Việt chột nói:

- Ừ, giống em là được rồi, nếu không giống như em, anh sẽ trả lại và còn bắt đền Dạ Lan nữa đó.

Cô cong môi hỏi:

- Đền chi nào?

Vờ ngẫm nghĩ một lúc rồi, Quốc Việt lắc đầu nói:

- Anh chưa nghĩ ra, lúc nào nghĩ được anh sẽ nói.

Cô bé ngây thơ gật đầu lia chấp nhận. Cô bé chẳng hề ngờ được cái điều kiện kỳ lạ ấy của Việt là để bẫy mình.

Còn Minh Huy chỉ cười vu vơ. Ôi thằng con trai đáng yêu là thế đấy. Chẳng thể hiểu nổi họ ra làm sao?

Dạ Lan vẫn say sưa cắm cúi bên một đồng sách vở của mình. Những con số chẳng chịt làm cô rối cả mắt, chỉ còn một tuần nữa thôi, cô sẽ bắt đầu thi Đại học. Những bài tập cuối cùng, những con số cuối cùng trong chuỗi ngày ôn luyện, khi đứng trước kỳ thi cô mới thấy kiến thức mênh mông như biển cả, cô chỉ biết bơi trong đó mà không thấy được bến bờ.

Tiếng gõ cửa chột vang lên:

- Cộc. Cộc. Cộc.

- Vào đi!

DẠ Lan nói mà không thèm nhìn lên, cô bé đang bận với một mớ kiến thức của cô.

- Chuyện gì vậy anh?

Vẫn im lặng không nghe tiếng ai đó trả lời, cô ngẩng đầu lên, ngẩn người:

- Ô, anh đó hả? Vậy mà em cứ ngỡ là anh Minh Huy.

Mái tóc thề vẫn lơ lửng trên bờ vai nhỏ nhắn, chiếc áo đầm rộng thùng thình chẳng theo một kiểu mẫu nào cả, nhưng lại dễ hớ hênh bờ vai trắng dễ thương. Có phải vậy mà cô bé như đẹp hơn lên không nhỉ?

Việt chột hỏi:

- Em học bài à?

Cô nhẹ cười nói:

- Dạ. Ngồi đi anh.

Có lẽ điều điếm phúc nhất mà anh nhận được là như thế. Cô bé hồn nhiên với anh như một đứa em gái vậy?

Sự tin cậy ấy giúp cho anh luôn luôn có Dạ Lan. Nhưng cũng chính điều đó làm anh cảm thấy xa cô bé quá.

- Em có điều gì cần hỏi anh không?

Cô bé lắc đầu:

- Bây giờ thì chưa có chuyện để hỏi. Em làm bài sắp xong rồi.

Cô bé ghi những con số với nét chữ tròn trĩnh, dễ thương của mình, khi thấy cô bé vừa chấm hết bài, anh nói băng quơ:

- Mẹ anh hỏi thăm em, sao không thấy em sang nhà chơi?

Cô nhìn anh hỏi lại:

- Mẹ anh có biết em sắp thi đại học hay không?

Quốc Việt lắc đầu:

Có chứ, nhưng mẹ anh cứ trông mẹ anh nghĩ chắc em cũng rảnh một chút để qua thăm bà ấy.

Dạ Lan ngạc nhiên hơi ngẩng đầu lên nhìn Quốc Việt. Anh vội lảng tránh nhìn nơi khác vì ngại cô bé sẽ có ý nghi ngờ.

Nhưng rồi cô bé thở dài:

- Thật ra em không còn lúc nào rảnh để làm điều gì đó cho riêng mình, kể cả việc đi thăm mẹ anh cũng thế. Khi nào thi xong, em sẽ ghé qua nhà thăm bác vậy.

Dạ Lan rời bàn học, đến ngồi vào chiếc ghế ở góc phòng. Quốc Việt chột cười nói:

- Hôm trước em hứa sẽ tìm giúp anh một cô gái Đà Lạt, em có tìm được chưa vậy?

Đôi môi Dạ Lan thoáng một nụ cười ranh mãnh. Cô lắc đầu nói với anh:

- Anh không phải lo, em chưa có thời gian rảnh, rồi em sẽ tìm cho anh một người mà tin chắc anh sẽ không chê được.

Quốc Việt nhướng mắt:

- Em có nhớ điều kiện anh đã giao không vậy?

Dạ Lan ngó Việt, trả lời chắc nịch:

- Nhớ chứ, một cô gái tương tự như em.

Quốc Việt xua tay:

- Không phải vậy à nghen, anh nói là giống chứ không phải là tương tự.

Vậy mà cô bé vẫn cứ gặt bừa với Quốc Việt:

- Ủ, thì giống lắm, đó là nhỏ Mỹ Ni.

Dạ Lan kể về người bạn có cái tên Mỹ Ni của mình với một sự nhiệt tình không nói hết. Quốc Việt làm như lắng lắng nghe, nhưng thật sự anh chẳng nghe điều gì cả. Anh cứ mãi ngắm cô bé không thôi.

Đã bao lần anh tự hỏi mình tại sao ngay lần gặp đầu tiên, cô bé này đã cuốn hút lấy anh như một cơn lốc rồi hút anh như thổi nam châm. Dù cô bé không hề có một cử chỉ cồn con nào để anh hiểu điều đó.

Dường như trong cô có một điều gì đó, vì như là trong tiền kiếp trước, anh đã từng có cô bé rồi vậy.

Anh lại ngắm vàng trán thanh thản thật phẳng, chẳng vương bận chút gì ưu tư cả. Đôi môi cô bé đang mỉm cười thích thú:

- Anh thấy bạn em có được không?

Cô bé ngừng kể và hỏi Quốc Việt làm anh hỏi lại:

- Chuyện gì hả em?

Đôi mắt cô bé mở to hết cỡ, tròn xoe như mắt con nai ngớ ngớ nhìn anh. Cuối cùng đôi môi xinh xắn của cô thoát ra lời nói:

- Đầu óc anh đang đi đâu vậy hả?

- Em nói khi nãy đến giờ muốn khô cả họng, thế mà anh chẳng để tâm nghe. Từ đây em sẽ không nói chuyện với anh nữa đâu.

Quốc Việt chợt thấy buồn cười cho mình khi anh chọc giận cô bé một cách vô tình. Giờ đây thấy cô bé ngúng nguẩy giận dỗi, anh chẳng biết mình phải đổ dành cách nào đây?

- Dạ Lan, nghe em kể, anh phải cố tưởng tượng xem cô ấy ra sao chứ. Trong một phút nghe em hỏi, anh giật mình, chỉ có vậy mà em cũng giận anh.

Không biết với vẻ mặt của Quốc Việt lúc ấy thật bao nhiêu phần trăm mà cô bé cũng đành gật đầu:

- Thôi cũng được, lần này thì em tha cho anh. Nhưng anh nhận xét Mỹ Ni ra sao hả?

Anh làm bộ nghiêm nghị nói:

- Em nói vậy là cô Mỹ Ni giống em như hai giọt nước vậy ư?

Dạ Lan nóng nảy xua tay:

- Anh đừng có đùa nữa, em nổi giận lên bây giờ. Anh nói nghiêm chỉnh cho em nghe, có được không?

Lại một phen giả vờ suy nghĩ câu nhắc, cuối cùng Quốc Việt nói:

- Nói chung là tạm được...

Khuôn mặt cô bé giãn ra hài lòng lắm. Nhưng rồi Việt nói lại tiếp:

- Nhưng anh thấy đâu có giống em?

Cô bé đưa một bàn tay ra:

- Anh nói cái gì vậy chứ? Trời đất, anh, đừng vô lý thế chứ. Em là em còn Mỹ Ni là Mỹ Ni, làm sao có một người nào đó giống em như một cho được. Anh này, đúng là nhiều chuyện quá.

Lần này thì Quốc Việt lắc đầu:

- Em đừng có cãi lý với anh. Hôm trước em đã hứa với anh rồi, bây giờ định quên sao?

- Em nói chỉ giống sơ sơ thôi, làm sao giống như khuôn đúc cho được.

- Không được, phải giống như em. Sao lúc đó em không nói điều kiện hay mức độ giống nhau thế nào đi. Em hứa rồi bây giờ cãi bướng lại với anh sao?

Có vẻ cô bé bị bất ngờ. Nghe Minh Huy nói chưa bao giờ anh ấy cãi lại Dạ Lan, cho dù là một điều nhỏ nhặt. Thế mà giờ đây Quốc Việt lại dám tranh cãi với cô bé thì tức chết đi được.

- Ai mà thèm cãi bướng, anh bướng thì có. Anh coi có ai vô lý như anh không? Không chịu thì thôi, có ma chê quỷ hờn rồi mới yêu anh thôi.

Cô bé dứt lời vùng vẫy bước ra khỏi phòng. Quốc Việt nhanh tay giữ cô bé lại:

- Nè nhỏ, bộ tính bỏ của chạy lấy người hả? Không tìm ra được thì phải đền cho anh theo lời giao hứa chứ.

Lại thêm một điều bất ngờ. Dạ Lan ca cẩm, không biết hôm đó ma quỷ khiến xui hay sao mà cô lại hứa càng với anh chàng Quốc Việt khó ưa này. Bây giờ không biết anh còn đòi đến cái gì nữa đây?

Cô cong môi dài giọng hỏi:

- Bây giờ anh đòi đến cái gì đây hả?

Việt làm bộ suy nghĩ, kỳ thực anh đang ngấm vẻ mặt giận dữ của Dạ Lan. Cô bé chẳng cần giấu giếm vẻ khó chịu của mình.

Một lúc lâu Quốc Việt lắc đầu:

- Bây giờ thì anh chưa nghĩ ra được cái gì để bắt đền em, chờ đến khi em thì xong trong khoảng thời gian đó, anh tin chắc mình cũng sẽ tìm ra được một điều gì đó để em đền cho anh. Đồng ý vậy đi nhé.

Cái đầu cùng mái tóc thề nghiêng nghiêng lắc nhẹ:

- Cũng được. Người chi mà lảm chuyện. Cho anh suy nghĩ ba tháng để tìm ra điều bắt đền. Em qua nội đây, thấy mặt anh là khó chịu rồi.

Cô bé ngúng nguẩy đi ra và Quốc Việt lại thấy mình thật buồn cười. Mình muốn có được bà mai, thế mà bà mai lại không biết!

Buổi chiều nơi sân ga trời lại mưa như trút nước, đôi mắt cô bé nhìn ra mưa rồi thầm nói:

- Trời Sài Gòn thật lạ, đón em trời cũng mưa. Đưa em trời cũng mưa. Giờ này có lẽ nơi Cao Nguyên Đà Lạt trời đang trong mùa đẹp nhất.

Giọng nói chẳng mang âm hưởng gì cả Minh Huy nói với Việt:

- Mà ở nhà, tao đi khoảng hai tuần là trở lại. Mẹ tao đang chờ cả hai anh em tao về Đà Lạt. Mà đừng buồn.

Quốc Việt gật đầu hỏi:

- Bao giờ thì Dạ Lan trở lại Sài Gòn này chứ?

Minh Huy nhìn Quốc Việt đăm đăm đến nỗi Việt phải lảng mắt nhìn ra màn mưa, Huy trả lời:

- Có lẽ sau khi có kết quả Dạ Lan mới vào để đi học. ở Đà Lạt, Dạ Lan cũng có nhiều việc cần giúp mẹ, có nhỏ ở nhà, mẹ mình không muốn nhỏ đi đâu cả.

Quốc Việt gật đầu, tâm hồn Việt chiều nay chẳng giống chiều mưa hôm nào, dù cũng trên sân ga này. Nơi đây đón Dạ Lan, anh thấy mình vô tư chẳng để tâm tới cả trời mưa. Thế mà chiều nay, tâm hồn anh bỗng sững nước, như ngoài kia trời đang mưa âm ào.

Dạ Lan lại trở về nơi cô ấy từng ở, để lại nơi đây cho một người con trai như Việt chợt thấy mình ngẩn ngơ buồn nhớ.

- Quốc Việt! Anh đang nghĩ gì đó?

Nghe Dạ Lan hỏi, Việt khẽ cười:

- Anh nhớ đến chiều mưa hôm nào anh đón em nơi đây. Lúc đó em ngơ ngác như một con chim non vậy.

Dạ Lan cũng đang nghĩ đến điều đó, cô nhớ mình đưa mắt tìm kiếm Minh Huy mà lại gặp Quốc Việt. Trời mưa anh chàng ướt sũng nước.

- Lúc đó em gọi. Anh gì đó ời...

Cuộc đời cũng là những con tàu, vì vậy chẳng biết có mấy sân ga. Đây là một sân ga mà Dạ Lan đã ngừng lại, chẳng biết đến bao giờ cô lại đi tìm cho mình một sân ga khác?

- Thế đó, chẳng biết anh là ai mà cũng sai khiến anh cho được. Em là một cô bé bướng bỉnh và gan dạ lắm đó chứ.

Quốc Việt nhìn vào ánh mắt của Dạ Lan, còn cô thì bật cười. Có lẽ Dạ Lan cười vì chính mình chẳng?

Minh Huy chen vào:

- Tao đã nói với mày là con bé Dạ Lan này cứng cổ rồi mà.

Quốc Việt gật đầu:

- Nhưng không ngờ là cứng cổ quá như vậy. Dạ Lan nè, về Đà Lạt rồi em có nhớ Sài Gòn không?

Cô bé nhìn mưa rồi thật thản nhiên đáp lời:

- Chắc em không có thời gian để nhớ, khi em chưa thường thức quê em thỏa thích sau những ngày vắng xa thì đã phải trở lại Sài Gòn rồi. Nhưng có lẽ, là em sẽ thấy thiếu vắng anh đó Quốc Việt ạ.

Quốc Việt bỗng dưng trở nên im lặng, không thể nói được một lời nào, dù biết rằng tình cảm Dạ Lan dành cho anh không hoàn toàn như anh nghĩ. Thế nhưng Việt vẫn thấy mình sung sướng, dù sao, đó cũng là những gì rất thật trong lòng của Dạ Lan.

Quốc Việt khẽ giọng nói:

- Anh cũng sẽ rất nhớ em, Dạ Lan ạ.

Khác với anh, Dạ Lan cười:

- Anh mà nhớ em sao? Vắng em anh không phải mệt sức cãi lộn với em. Coi chừng, khi không có mặt em, anh sẽ thấy nhẹ nhõm biết bao. Lúc ấy anh ước sao sẽ không gặp lại con nhỏ hay lý sự như em.

Quốc Việt lắc đầu:

- Không vậy đâu Dạ Lan, anh muốn nói với em là anh đã quen với cái tính bướng bỉnh lý sự của em mất rồi. Em đi rồi, sau này một ngày không biết cãi với ai điều mà mình quan tâm, anh sẽ thấy trống vắng ghê lắm. Em cố gắng vào sớm nghe, Dạ Lan.

Lại thêm một lần ngạc nhiên, một cái nhú mày khó chịu, hay đó chỉ là một nét suy tư của Dạ Lan? Dạ Lan không hiểu những gì Quốc Việt chuyển tải qua một sắc thái lạ lùng hay sao ấy.

Cô bé vội hỏi:

- Anh nói gì thế?

Anh muốn nói rằng anh yêu em biết bao nhiêu. Anh muốn nói chính vì tình yêu là anh thấy khó khăn khi phải rời xa em. Thế nhưng anh vẫn không có quyền để nói lên những điều đó, Dạ Lan ạ.

Quốc Việt lắc đầu nhanh, anh mỉm cười cố xua đi bao ý nghĩ trong đầu:

- Không, không có gì đâu cô bé. Em không phải bận tâm lời anh nói.

Tiếng còi tàu vang lên làm Quốc Việt giật mình. Thế nhưng Dạ Lan lại ríu rít nói:

- Tàu chuẩn bị chạy rồi anh Huy.

Minh Huy gật đầu:

- Em đứng đó với Quốc Việt một chút đi, để anh đem đồ lên tàu.

- Dạ.

Quốc Việt thầm cảm ơn thằng bạn của mình. Dù anh biết anh chẳng nói gì được với Dạ Lan. Anh tự hứa với mình, khi nào có kết quả của kỳ thi đại học, anh sẽ nói với Dạ Lan những điều anh nghĩ. Những điều mà anh không thể nói ra được hôm nay.

- Anh ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe. Có chuyện gì cần hãy gọi điện cho Dạ Lan.

Dạ Lan dặn dò, Quốc Việt gật đầu cảm động:

- Anh sẽ nhớ lời em dặn dò, nhưng em cũng phải lo cho sức khỏe của mình. Anh mong là em sẽ nhớ anh, Dạ Lan.

Cô khẽ gật đầu:

- Em sẽ nhớ anh mà.

Tiếng còi tàu lại vang lên lần nữa, Dạ Lan vội nói:

- Thôi em đi đây, cho anh gửi lời thăm mẹ. Hẹn gặp lại.

- Vâng, cảm ơn anh.

Cô bé bước lên tàu, Quốc Việt nhìn theo cô bé bước lên toa tàu. Dạ Lan đưa tay vẫy vẫy chào Việt, hạt mưa dường như dày hơn, nặng hạt hơn thì phải.

Chiếc tàu hú lên một hồi còi dài rồi từ từ chuyển bánh. Quốc Việt cứ đứng nhìn theo cho đến khi đoàn tàu rời khỏi ga.

Trên sân ga giờ đây còn lại những người đưa tiễn, ở họ, mỗi người mang một gương mặt khác nhau, biểu hiện một trạng thái tâm hồn khác nhau.

Đằng kia là một cô gái với đôi mắt đẫm lệ, dường như cô vừa tiễn đưa người yêu của mình. Gương mặt cô buồn như những hạt mưa ở ngoài kia, như bầu trời sũng nước.

Còn ở kia một anh chàng lơ ngơ như anh vậy. Cô gái anh ta quen hẳn cũng đã theo con tàu, mang theo niềm vui và nụ cười của anh ta.

Sân ga thường là như thế, những khuôn mặt buồn, những đôi mắt ướt nước. Nhưng không phải chỉ có điều buồn, một con tàu ngừng lại, những khuôn mặt buồn sáng, những tiếng cười nói râm ran, đây đó những vòng tay mở rộng đón chờ. Những nụ hôn vội vã và cũng có những giọt nước mắt trên gương mặt rạng rỡ nụ cười.

Quốc Việt quay lưng, anh ước muốn ngay tức khắc đón Dạ Lan trở về bên anh.

Anh bước ra ngoài trời, những giọt mưa rơi trên người anh, anh vẫn cứ đi, để lòng nghĩ về Dạ Lan. Vẫn những cơn mưa mùa hạ đầy thôi.

Mưa Sài Gòn thật lạ lùng, trời đang nắng bỗng mưa, đang mưa âm âm rồi tạnh.

Mưa thì gió như bão nổi từ nơi xa xôi đưa về. Người ta nói mưa Đà Lạt thật nhẹ nhàng dịu êm, như lòng người con gái nơi núi đồi Đà Lạt. Nhưng khó ai đoán được điều gì trong lòng họ.

Mưa vẫn rơi những ý nghĩ của Việt đuổi theo những hạt mưa. Anh ước sao giờ này, trái tim cũng những ý nghĩ của Dạ Lan cũng đang dành cho anh cũng như anh đang tưởng nhớ đến cô.